

Samoostvarenje apsoluta - Goran Marjanović

Iskustvo nas uči da je gotovo sigurno da nema, da nije bilo, niti će biti ljudskog bića koje se kad tad nije zapitalo o tome kako je izgrađen svet u kojem živi, kakva je sudbina tog sveta i što je najvažnije, kakva je uloga čoveka u svemu tome.

Svako od nas na različiti način pokušava da dopre do odgovora na ovo u suštini filozofsko pitanje o svrhovitosti i smislu života uopšte. Iako su mnogi mislioci, filozofi, književnici itd., dali svoje odgovore na ova pitanja, čini se da je u prirodi čoveka da ih iznova postavlja tražeći odgovor koji će biti u skladu sa svim onim što on kao pojedinac nosi u sebi. Utoliko, traži odgovore koji bi trebalo da zadovolje ne samo glad razuma, i tako poseduju logičku izvesnost, već i onih iracionalnih dimenzija u kojima je najčešće izvor takvih pitanja. *Osmišljavanje sebe i svog života zahteva dubok emotivni angažman, intuitivnu afirmaciju ideje za koju bismo mogli reći da je nama bliska.*

Posmatrajući ceo pređeni put razvoja ljudske misli, možemo videti da je u traganju za odgovorima uloženo zaista neizmerno mnogo volje, truda i rada, pa da, shodno tome, postoje izvesni rezultati. Činjenica je da odgovori na mnoga pitanja postoje, ali ne i da postoji njihova usaglašenost. Suprotstavljeni stavovi su u istoriji misli neminovni, pa je zbog toga teško tvrditi sa izvesnošću istinitost jednih naspram drugih, a česti su i slučajevi u kojima nam se čini da su suprotstavljeni stavovi zapravo podjednako važeći. **Zato niko sa sigurnošću ne može reći ko je u pravu.** Po svemu sudeći, pravi odgovor o smislu se nalazi u svima nama. Tek kroz ličnu obojenost i doživljenost, on postaje onaj pravi, nama prihvatljiv.

Očigledno je, dakle, da bismo svi mi trebali da ispoljavamo više razumevanja i duhovne tolerancije prema osobama "suprotnih" stavova, pogotovo u onim slučajevima kada se, i jedni i drugi, nalazimo na granici saznanja, raspravljajući o stvarima koje niko od nas još zasigurno ne zna. Jedan od prijatelja, na jedno moje pitanje o tome da li je nešto istina ili ne - odgovorio mi je protiv pitanjem: **"A šta je istina?"**. Naravno, nasmejao sam se jer odgovor

znamo: kako za koga! Baš kako su to drevni mislioci spoznali još davno uvidevši npr. "da je voda zdrava sredina za ribe, a smrtna za ljude, dok je pak vazduh zdrav i koristan ljudima, dok ribe u njemu umiru"...Dakle, pluralizam naših ljudskih "istina" je nužan. Ipak, sa neke više tačke gledišta one su podjednako prihvatljive.

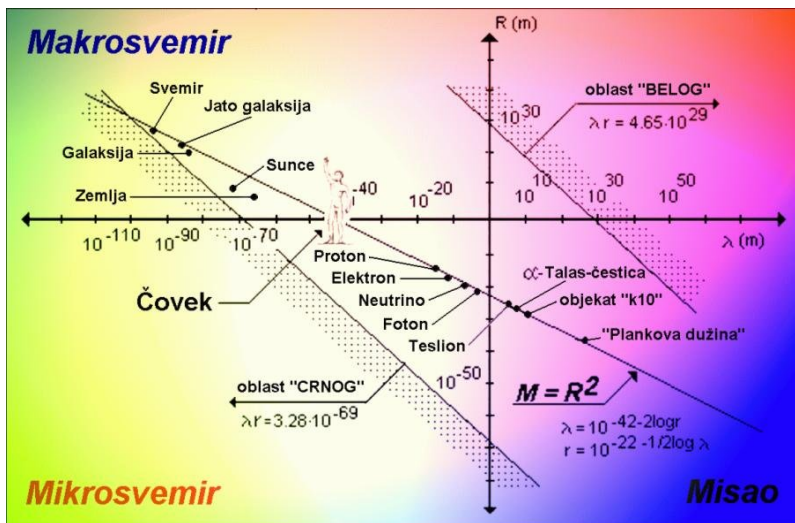
Prethodno rečeno se može sagledati i razjasniti iz ugla modela Večno Oscilujućeg Svemira o kome smo i ranije govorili (prethodni brojevi KPV) i koji ćemo i ovde zastupati. Model Večno Oscilujućeg Svemira preferira višedimenzionalnu, a podrazumeva barem četvero-dimenzionalnu, relativističku strukturu Jedinstva. Na taj način opisanoj strukturi je vrlo blizak kineski pojam Yu-chou koji podrazumeva nešto što se može opisati kao objedinjeno-polje-sveukupne-egzistencije.

Naizmenične faze evolucije i involucije, koje se ovde podrazumevaju možemo naći ne samo u Vedama - svetim spisima hinduista, već kao isti princip koji leži u osnovi nalazimo u gotovo svim (pra)starim tekstovima, bez obzira na razliku u načinu na koji su koncipirani i nazivani pojmovi onoga što raste ("brih" na sanskritskom znači rasti) do izvesnog Apsoluta, da bi nakon toga počeo obrnut proces. Ova smena procesa strahovito asocira na "disanje" Jedinstva, odnosno na njegove faze koje čine procesi prostorne-ekspanzije i prostornog-sažimanja (4D "disanje") kakve podrazumeva naš model Večno Oscilujućeg Svemira.

Prema našem Modelu, Univerzum se trenutno nalazi u fazi „prostornog širenja“, pri čemu taj pojam treba razumeti kao homotetiju bez izraženog centra i više u smislu nekog četverodimenzionalnog „bujanja“.

Imajući u vidu osobine Rieman-ove hipersferne strukture, u skladu sa terminologijom korištenom u Modelu KGE i VOS (<http://users.beotel.net/~gmarjanovic>), smatramo da je Jedinstvo prostor-vreme-materije, višedimenzionalna, hologramski ustrojena struktura fraktalnog tipa. Takvu strukturu Jedinstva najpribližnije možemo opisati kao dvostruku spiralu torusoidalnog oblika u kojoj su prostor i vreme dva ekvivalentna, ali inverzna entiteta. U topološkom smislu oni su "ogledalske slike" tj. "izvan-unutar" inverzije jedno drugog, pod-domeni (hemi-hipersfere) jedinstvene (hipersferne) oblasti čija je struktura oblika $V4/S3$ (4D "zapremina" / 3D "površina"). Oba entiteta imaju formu spirale zavijene oko središnje linije, odnosno - centralne linije simetrije, koja je ujedno i njihova zajednička (četvrta) dimenzija, pri čemu su međusobno pomerene za 90° u toj zajedničkoj, deljenoj dimenziji. Centralna linija simetrije, strukture S1 (1D „površina“) je zatvorena u samu sebe, tj. ima kružni (elipsoidni) oblik tako da i prostor-vreme spirale tvore beskrajne, ali konačne 4D entitete Rieman-ovske strukture S3 (3D „površina“ hipersfere koja je zapravo «zakrivljena» trodimenzionalna oblast strukture V3).

Ista ova linija, centralna linija simetrije, je u našem prostor-energija dijagramu predstavljena funkcijom $M-R2$ koja zapravo predstavlja svojevrsan "trag razvoja" Svemira. S obzirom da su (poluprečnik sfere) $R = c \cdot T$ i (talasna dužina) $\lambda = c \cdot t$, veličina T se može shvatiti kao «spoljašnje» a veličina t kao «unutrašnje» vreme, što ukazuje na opravdanost postavki po kojima «unutrašnje» i «spoljašnje» hemi-hipersferne oblasti, iako inverzne semi-realnosti, imaju identičnu, u ovom slučaju «vremensku», strukturu. Inače, podrazumeva se da obe izvorne veličine, poluprečnik sfere (ordinata/prostor) i talasna dužina (apscisa/energija) imaju prostorne kvalitete, što opet ukazuje na istovetnost hemi-hipersfernih struktura - iako ih mi percipiramo kao dve sasvim različite, pri tom strukturno sasvim ne-srodne kategorije iako su one u stvari inverzno-opozitne forme jednog istog kvaliteta.

Pojam "Jedinstvo" ne

podrazumeva samo "prostu" sintezu dualnosti prostor-vremena i/ili talas-čestica forme egzistencije energije, odnosno duha i materije, već duboku prožetost tih kategorija i njihovu međusobnu interaktivnost u smislu afirmativne i destruktivne interferencije. Nijedno telo nije samo telo, a talas nije samo talas ili - u skladu sa strukturom IV kvadranta - duh nije smo duh. Sve zavisi "odakle" (u prostorno-vremenskom smislu) i na koji način nešto posmatramo. S obzirom na "višeslojnu" energetska dimenzionalnu strukturu svega postojećeg ("ispoljenog" i "neispoljenog", "prošlog" i "budućeg" ...) razlika između pojedinih kategorija Jedinstva nije samo u gustini energije (po kojoj se definišu stabilni objekti Jedinstva "reda k"), iako je to ono što je ključno za način percepcije posmatrača, čija je gustina energije i stanje kretanja takodje od presudne važnosti za to kako i šta vidi, meri, doživljava. Možemo reći da razlika između pojedinih kategorija Jedinstva leži u njenoj organizovanosti na više-dimenzionalnom nivou tj. i (analitičkom) sadržaju i (geometrijskoj) formi koja je uvek, barem u nekoj meri, dualna... U tom smislu se dva pola svega u prirodi mogu posmatrati i iz različitih perspektiva zbog čega proizvoljni posmatrač percipira neka pomeranja, kretanja, tok, višedimenzionalnost i usložnjavanje. Ali Jedinstvo je Jedno i ono jeste uvek i samo Jedno. Međutim, to "Jedno ili Sve, bilo bi u stvari Ništa kada ne bi moglo da se razvija kroz svoje unutrašnje suprotnosti - koje su to samo naizgled, i postoje u svrhu "oživotvoravanja" (citat Sladjane Marjanovic). Pa tako je i sam život kao dah, pokret, dvosmerno strujanje "udaha" i "izdaha" čoveka ili Brame, "prostorne ekspanzije" i "prostornog sažimanja" Večno Oscilujućeg Svemira, kao i sve, zapravo šireće-uviruća spirala energetskih tokova (Walter Russel, Genadij Shipov,...) koji nastaju jedan iz drugog, proizvode jedni drugo. Ipak, to je jedan isti dah koji nas čini živima, aktivnost koja bi se gubitkom jednog pola ugasila. Jednosmernost bi bila pasivnost, pa kao što ni sam dah bez tih naizmeničnosti ne bi davao život, tako ni Jedinstvo to ne bi bilo bez svojih životvornih dualnosti.

Univerzum se, po našem mišljenju, mora razumeti kao večni proces evolucije svesnosti bića i energetskih transformacija na svim nivoima - fizičkom, mentalnom i duhovnom pri čemu duh na svom putu kroz materiju ka čistoj supstancijalnosti (oblik materije sačinjen od atoma) živi iskustvo razumevanja svih procesa koji se odvijaju tokom te transformacije, svega što živi i postoji u bilo kojoj formi egzistencije unutar Jedinstva.

S obzirom da Čovek kao svoju aktuelnu realnost u smislu „ovde-sada“ doživljava samo one energetske transformacije koje su mu čulno i merno dostupne, sasvim je jasno da takvom komunikacijom sa Jedinstvom nije u stanju sagledati njegovu pravu, višeslojnu strukturu.

Kako smo već videli u našem prethodnom tekstu (www.kpv.rs, „Čestice svesti“) sve objekte Jedinstva karakteriše opšta isprepletenost i „višeslojna“ energetska struktura pri čemu su svi objekti višeg stepena kvantiranosti (duhovni entiteti) sadržani unutar onih nižeg stepena kvantiranosti (predominantno supstancijalne kategorije). Otuda su dve krajnje početne „tačke“, najpre, jedna je: supstancijalni Univerzum,

stabilni objekat reda $k=-10$, nezamislivo male gustine energije (10-30 g/cm³), koji u sebi sadrži sve postojeće. Druga je: njegov inverzno-opozitni objekat, Vrhovni duhovni Apsolut, stabilni objekat $k=+29$, nepojmljivo malih fizičkih dimenzija, ali ogromne unutrašnje gustine energije, koji je sadržan u svemu postojećem. Prostor-energija dijagram nam nedvosmisleno ukazuje na to da stabilni objekti rastu i razvijaju se jedni iz drugih, pri čemu objekti višeg reda kvantiranosti (čija je unutrašnja gustina energije sve veća i na dijagramu raste u smeru duhovnosti, tj. ka dole, desno) predstavljaju „energetsko seme“ objekata nižeg stepena kvantiranosti (objekta sa manjom gustinom energije koja opada u smeru supstancijalnosti, ka gore, levo). U tom smislu može se reći da je arhetip, tj. prasluka svega postojećeg - Vrhovna svesnost, stabilni objekat $k=+29$. Iako bez pretenzije da to bude, ovaj zaključak je srodan i svim religijama sveta, kao i mnogim ezoterijskim učenjima, što ukazuje na njegov izuzetan značaj.

Starogrčki filozofi Demokrit i Leukip su smatrali da se supstanca formira iz diskretnih i nedeljivih čestica, kasnije poznatih kao atomi. Na njihovom tragu, razvojem nauke i tehnike trenutno smo, krećući se mikrosvetom, na putu ka sve sitnijim elementima stigli do kvarkova, hipotetičnih objekata koji čine poslednje naučno definisane objekte našeg fizičkog sveta. Mikročestica ima na stotine, ali sve one „žive“ veoma kratko, nekoliko hiljaditih ili čak milijarditih delova sekunde. Da ne bismo zalazili u inače veoma složenu i opširnu oblast nuklearne fizike, naglašavamo da u formi stabilnih objekata mikrosveta postoji samo nekoliko njih. To su proton elektron, neutron, neutrino čestice i foton.

Nasuprot tome, prema kineskim mudracima osnovni gradivni blokovi prirode ne pripadaju vidljivom, fizičkom svetu nego je to nevidljiva, kontinuirana i nedeljiva izvor-supstanca. Lao Tzu ju je nazvao "Tao", ali budući da postoji veliki broj njenih imena mi ćemo, kao najšire prihvaćeni naziv, koristiti pojam "Chi" koji se uglavnom definiše kao „vazduh“ ili „dah“ a predstavlja „životnu silu“ ili „duhovnu energiju“ koja je u osnovi svega što postoji. U terminologiji našeg Modela ona podrazumeva egzistenciju i tok primordijalnih (iskonskih) energija (u smislu „disanja“) koje pripadaju raznim sub-plankovskim energetskim nivoima svesnosti, odnosno strukturu primerenu objektima iz domena IV kvadranta našeg energija-prostor dijagrama. Isti poredak nalazimo u indijskoj tradiciji po kojoj u osnovi svega što postoji i što je manifestovano („vyakta“) u materijalnosti, leži ono što je nemanifestovano „avyakta“ kao materija, tj. ono nedostupno čulima. **Transcendentne kategorije su sveprožimajuće, pa tako imanentne svim stvarima. Vrhovna, Apsolutna stvarnost se opisuje po analogiji sa Suncem koje, iako je Jedno, širi i daje svoju svetlost svim stvarima.** Višedimenzionalnost o kojoj je reč, jasna je sa aspekta našeg Modela.

S obzirom da smo IV kvadrantu pripisali duhovni aspekt naše realnosti, prvenstveno zbog činjenice da u taj domen spadaju objekti predominantno talasnog karaktera, a koji karakterišu ljudsko mišljenje (l, b, g, d ... talasi koje beleži elektroencefalogram), sasvim je logično očekivanje da stabilni objekti koji pripadaju ovom domenu predstavljaju zapravo razne nivoe svesnosti opisane nizom duhovnih kategorija od onih elementarnih, pa do neke najviše svesti ili svesnosti, odnosno Vrhovnog duhovnog apsoluta.

Činjenica je da postoje brojne religije i premda se među njima u osnovi mogu uočiti velike sličnosti one ipak imaju različita učenja. S druge strane, višu Realnost odnosno stvarnost viših stanja svesti istraživali su ezoterici u svim religioznim tradicijama bez izuzetka. Pripadnost redovima Crkve podrazumeva prihvatanje određenih dogmi, dok je rezultat ličnog istraživanja istine bilo kog mistika baziran na direktnom iskustvu. I baš kao što npr. američki i indijski fizičari moraju doći do identičnih rezultata u svojim eksperimentima, tako i mistici potpuno različitih duhovnih tradicija moraju doći do istih zaključaka o prirodi duhovne stvarnosti.

U mističnim stanjima, veoma različiti ljudi iz potpuno različitih regiona zemlje, u raznim periodima razvoja civilizacije, iako pripadnici različitih religija - došli su do istovetnih saznanja.

Pošto u mističnim stanjima ne postoji razlika u učenjima (spoznajama), jer su sva mistična iskustva apsolutno identična, a razlike postoje samo u korišćenoj terminologiji, odlučio sam da objektima iz domena IV kvadranta pokušam da pridružim duhovne kategorije iz Daskalosoze i Upanišadske kosmogonije na osnovu teksta gospodina Petra Vujičina, koji se nalaze u knjzi Svest, Naučni izazov 21. veka, Zbornik

radova sa ECPD seminara 27-28 septembar 1996., Beograd / editori Ljubisav Rakić, Dejan Raković, Đuro Koruga.

Ono što je bilo ključno i presudno da se odlučim za izbor pomenutih kosmogonija je sadržano u delu pomenutog rada iz kojeg navodim sledeći citat:

«Naučno znanje je još uvek nepotpuno, još uvek evoluirá, i nikada neće moći da izbegne ograničenja čovekove ego-svesti upakovane u kapsulu fizičkog tela, čovekovih pet čula i limitirani čovekov mozak. Mistično znanje je potpuno i neograničeno, i u njemu ništa nije ostalo neotkriveno. Nauka proučava ono što je shvatljivo i razumljivo, podložno većitim promenama, i stoga suštinski iluzorno, mája. Ezoterija proučava ono što je Stvarno, večno i nepromenljivo. Ma koliko se divili sofisticiranosti i kompleksnosti našeg materijalnog tela i materijalnog mozga (te pregršti zemlje u čovekovo lobanji), ono je glavna prepreka mističnom znanju, razdvajajući nas od Stvarnosti i držeći nas u neznanju [3]. Upravo je ono to što čini da je ljudska ego-svest centrirana na telo, bez obzira na koliko visokom stepenu da se izražava, da ima iluziju dualnosti, jer to nije stvarno, iluziju da je izvan jednote Apsoluta, stvarajući jednu vrstu odvojenog "ja" od svih drugih ljudi, i nažalost od Apsoluta. Živeći u materijalnom telu imamo osećanje da smo različiti, da smo nešto drugo od Apsoluta, i da smo izašli iz jednote. Mada se Stvarnost nalazi svuda, sa njom možemo da dođemo u kontakt samo u našim srcima.

...

Suočeni smo sa dve alternative. Ili ćemo zaključiti da postoji samo jedna vrsta znanja, ograničena na predmete čulnog opažanja, i time se pomiriti sa permanentnim agnosticizmom po pitanju krajnje prirode stvarnosti i učenja svetih spisa. Ili moramo priznati da postoji i jedna druga, viša vrsta znanja koja je natčulna i tako potvrditi istinitost ovih učenja kroz direktno iskustvo. Takvo je znanje koje se dobija kroz samadi i teozu. I svako od nas mora to da pronáde sam za sebe.”

Saglasnost sa strukturom prostor-vreme-materije kakvu podrazumeva naš model KGE je očita. U radu gospodina Vujičina data je uporedna prezentaciju dve najzastupljenije ezoterijske prakse: Upanišada, poznatih pod kolektivnim imenom Vedanta (Hinduizam) i ezoteričnog Hriščanstva prema učenju jednog savremenog, kiparskog mistika, jednostavno nazvanog Daskalos (učitelj). Upadljiva korelativnost pojmova između ove dve tradicije nađene su u svim njihovim aspektima, od makrokosmosa, strukture Univerzuma, do mikrokosmosa, strukture čovekovog sopstva, čovekovih tela, čovečjih stanja svesti, i preciznih tehnika za proširenje i ostvarenje viših stanja svesti. U tekstu gospodina P. Vujičina je takođe dat i kratak komentar o brojnim psihičkim fenomenima u ezoteričnoj tradiciji, kao i o istraživanjima ovih fenomena savremenih naučnika.

Razmišljajući o tome odakle, tj. od kojeg stabilnog objekta da počnem sa “preslikavanjem”, odnosno «pridruživanjem» pojedinih duhovnih kategorija konkretnim stabilnim objektima određenog stepena kvantiranosti (gustine energije...) odlučio sam da krenem od “kraja” tj. od poslednjeg objekta u tom domenu, tj da stabilnom objektu reda kvantiranosti 29 ($k=+29$) i koji predstavlja krajnje-početnu tačku razvoja Vaseljene (presek oblasti “belog” sa linijom $M\sim R2$) pridružim Vrhovni duhovni apsolut prezentovanih kosmogonija. U Hriščanskoj, tj. Daskalosovoj kosmogoniji to je APSOLUTNA BEZGRANIČNA STVARNOST, dakle onaj aspekt Apsoluta koji leži izvan domašaja ljudskog shvatanja koji je Najviši Izvor, nepojmljive i neizrecive dubine Božanskog koja je izvan mogućnosti izražavanja. U terminologiji našeg Modela KGE - to je (latenetna) vibracija koja postoji unutar Apsolutnog Bistva kao stanje koje još nije manifestovano, dakle kao “vibracija” bez ikakvog kretanja.

Ovladavši tehnikama koncentracije i meditacije mistici, «tehničari svesti», uspevali su da razviju svoju svest do najviših transcendentnih i transpersonalnih stanja, dobijajući direktno saznanje o svom identitetu kako na makro tako i na mikro nivou. Na makrokosmičkom nivou u svom odnosu prema prirodi, oni su doživeli iskustvo celog spektra spoljašnjeg Univerzuma, koji se - po njihovim opisima - sastoji od nekoliko međuprožimajućih nivoa zvanih svetovi ili "loke". Detaljniji opis se može naći u pomenutom tekstu gospodina P. Vujičina, a ovde su dati samo njihovi nazivi i kraći opisi zbog ilustracije uspostavljene korelacije sa stabilnim objektima Modela KGE. U skladu sa opisanim strukturama

nivoa svesnosti, tj. svetova nazvanih «nebesa» ili «loke» krenuo sam “unazad” - redom, pridružujući ih stabilnim objektima sve nižeg reda kvantiranosti, odnosno objektima sve «bližim» supstancijalnom delu Realnosti.

Rezultat je prevazišao sva moja očekivanja. Npr. astralni svet sadrži sedam pod-nivoa gde borave ljudske duše, anđeli,..., donja tri nivoa tog sveta predstavljaju “paklove”, gornja tri “raj”, zatim sledi niži noetski po Hrisceanskoj ili Mentalni svet po Upanišadskoj kosmogoniji gde obitavaju arhandeli, zatim slede razna božanstva itd. Ispada da Psihički odnosno Astralni svet počinje, tj. završava, na kvantnom nivou 9 - što znači da je kvant nosioc tih energetskih stanja Teslion (stabilni objekat $k=+9$) odnosno njegova talasna forma egzistencije - Teslini talasi !!! *Činjenica da je prof. dr. Lj. Ristovski svojom PIP kamerom ovekovečio Teslinu dodatnu zavojnicu kao “neku” vrstu BIO-ENERGETSKOG generatora (vidi npr. tekst “Inteligentne etarske energije”, www.kpv.rs) očito je saglasna sa opisom Realnosti kakvu nudi Model KGE.*

Dalje, kraj-početak Grubo-tvarno materijalnog sveta (tj. Fizičkog sveta po Vedskim spisima) ogovara energetskom nivou $k=8$ odnosno fotonu kao kvantu nosiocu elektromagnetne (Hercijanske !) interakcije. A foton - gle čuda! - i po naučnim shvatanjima predstavlja talas-česticu koja nije ni jedno ni drugo, a ujedno je oboje (dualistička priroda svetlosti), tako da je baš on na granici između predominantno supstancijalne i/ili talasne forme egzistencije materije što se iz Modela jasno vidi.

Ovoliki stepen koherentnosti između Realnosti i mističnih spoznaja na kakve nam ukazuje Model, teško da može biti slučajan. Niz matematičkih relacija do kojih smo došli u našim istraživanjima omogućuje nam “povezivanje” inverzno-opozitnih entiteta našeg, “hercijanskog” i onog drugog, “nehercijanskog” dela iste Realnosti ukazujući na konkretne forme i energetske sadržaje (prečnik, masa, frekvencija ...) čime raste i verovatnoća mogućih među-interakcija, a što je od izuzetnog značaja za mnoge discipline kao što je to npr. kvantna medicina, alternativni izvori energije - i što je najvažnije - opšte-ljudska svesnost !!!

Poznato je da se na bazi emocija, senzacija, misli i životnih događaja u našem umu odigravaju mentalni procesi koji generišu poseban oblik energije, koja vibrira svojom karakterističnom frekvencijom. Izvršena merenja su pokazala da ljudsko mišljenje karakterišu frekvencije od nekoliko desetina do nekoliko desetih delova herca. U energija-prostor dijagramu ovaj opseg je analogan stabilnom objektu $k=+10$ koji je u našem «preslikavanju» korelativan sa psihičkim svetom po Daskalosovoj kosmogoniji, odnosno sa astralnim svetom po Upanišadskoj kosmogoniji. Pogledajmo na još jednom primeru u kolikoj meri je Model saglasan sa tradicijom.

Drevni upanišadski mudraci su iza sebe ostavili opis nekoliko čovekovih tela kroz koja čovek izražava svoju svest u odgovarajućim stratumima Realnosti. Prvo je, običnom čoveku jedino i poznato, fizičko ili “grubotvarno” telo. U istom fizičkom stratumu koji, po našim uobičajenim poimanjima prostorno-vremenskih kategorija, postoji «istovremeno» i zauzima isti «prostor» kao i fizičko telo, ali sačinjeno od još «finijih» čestica svesnosti (objekata višeg nivoa kvantiranosti) i koje egzistira na sledećem, dubljem nivou Realnosti, postoji astralno telo ili psihičko telo, koje se sastoji od misaonih formi, želja i emocija. Treći “nivo” istog bića čini mentalno ili niže noetsko telo, koje nam daje sposobnost diskriminacije, snage volje, i jasne vizije, neobojeno emocijama i utilitarnim umovanjem. Najfiniju strukturu ima četvrto telo, telo uma ili telo blaženstva, pošto je ono najbliže blaženom Ja. *Ono je takođe poznato i kao više noetsko telo. Na dijagramu se jasno vidi da struktura tela kakvu su opisali drevni upanišadski mudraci u potpunosti odgovara redosledu Stabilnih objekata određenog reda kvantiranosti.*

Osnovno svojstvo uma je razumevanje koje je proizvod transformacije znanja u dokazanu istinu do koje se dolazi putem životnog iskustva. To je pravi cilj inkarnacije duha u materiju. S obzirom na strukturu prostor-vremena kakvu preferira naš Model, iako ordinata ukazuje na smanjenje prostornih gabarita objekata uz sinhrono-simultano povećanje pripadajuće talasne dužine iskazano na apscisi, i imajući u vidu inverzno opozitne energetske sadržaje hercijansko-nehercijanske oblasti, (superluminalni /u smislu H3 modela KGE/ deo Realnosti) moguće je razumevanje ezoterijskih tvrdnji o porastu frekvencije objekata viših nivoa

svesnosti jer to za posmatrače „iz tamo“ to i jeste tako. Tako da rečenicu: „Što višom frekvencijom vibrira naša svesnost, uvećava se domet njene percepcije“ možemo razumeti sasvim analognu efektu koji se postižu sve dubljom koncentracijom i sužavanju fokusa naše svesti koju prate sve sporiji moždani ritmovi (mereni u "ovde-sada"), i što odgovara objektima sve višeg reda kvantiranosti. O tome svedoče i mnogi tradicionalni sistemi vežbi, discipline u kojima se ispituju odnosi koncentracije, tj fokusa svesti i energije (yoga, tai chi..).

Prema Mayama, razumevanjem, znanja filtrirana iskustvom postaju mudrost koja se privremeno pohranjuje u mentalno telo, a sa smrću se pretvaraju u trajnu svesnost čoveka koja se nalazi u trećem, duhovnom telu koje je trajno i večno (sa aspekta našeg poimanja vremena i prostor-vreme «mesta» na dimenzionoj skali), a nalazi se u višoj dimenziji od astralnog tela. Što je viši nivo evolucije, duhovno telo napreduje ka sve višoj dimenziji ili nivou kvantiranosti u našem energija-prostor dijagramu. Ovde moramo napomenuti da se ne radi o kretanju u prostornom, nego u dimenzionalnom smislu, jer su svi stabilni objekti određenog nivoa kvantiranosti sadržani "unutar" ili "izvan" onih koji im prethode ili slede na liniji razvoja. Očito je da iskustvo stečeno u svakom životu određuje životni cilj budućih inkarnacija. Naša sve veća i veća spoznaja omogućava nam lakši uvid u ono što nam je potrebno za evoluciju ka sve višim duhovnim kategorijama, odakle se jasno vidi zašto je život na zemlji obavezan deo večnog procesa evolucije svesnosti. Jasna je podudarnost Mayanskih verovanja sa tvrđenjima našeg Modela.

Evo šta o tome kaže H.P. Blavacka, Tajna doktrina, Kosmogeneza, Stanca 5,(+izdanje) citat:

“Čak i najviše prvobitne Duhovne Inteligencije, da bi postale božanske, tj. potpuno svesni Bog, moraju proći kroz ljudski stadijum. “Ljudski se ne odnosi naprosto na naše zemaljsko čovečanstvo, već na smrtnike koji naseljavaju bilo koji svet, tj. na one Inteligencije koje su dostigle odgovarajuću ravnotežu materije i duha, kakvu mi imamo sada. Svaki Entitet mora za sebe da zadobije pravo da postane božanski, kroz iskustvo sebe. ... “Nesvesno je razvilo Univerzum jedino u nadi da će steći jasnu svest o sebi”, drugim rečima da će postati Čovek. Ovo takođe objašnjava i skriveno kabalističko značenje iskaza: “dah postaje kamen, kamen postaje biljka, biljka postaje životinja, životinja postaje čovek, čovek postaje duh a duh postaje Bog.”. Kraj citata.

Ceo ovaj proces je na identičan način opisan raspodelom stabilnih objekata u našem energija-prostor dijagramu gde se može videti da se u Prirodi odvijaju dva sinhrona (sa našeg aspekta moglo bi se reći “istovremena” iako je taj termin ograničenog značenja) procesa, pri čemu se oni odvijaju svaki u svojoj, inverzno opozitnoj, hemi-hipersfernoj oblasti. Jedan proces je “razvoj” Svemira sličan onom kakav je opisan teorijom Big-Bang-a ili srodnim teorijama, koje naš model smatra samo delomično tačnim, tj. nepotpunim, jer (u osnovi) opisuju samo jednu od faza evolucije Večno Oscilujućeg Svemira. Ovaj proces podrazumeva energetske transformacije od objekata višeg nivoa kvantiranosti (dole desno u našem energija-prostor dijagramu) ka onima koji su nižeg stepena kvantiranosti (gore levo), dakle “rast” i “razvoj” od duhovnih kategorija ka supstancijalnim, kao što je to npr. u vedskim spisima opisano kao transformacija Puruše (svetske duše) u Prakriti. Drugi proces podrazumeva “narednu” fazu koja je u eshatologiji hinduizma opisana kao proces transformacije Prakriti u Purushu, a što je opisano kabalističkim iskazom o tome kako “... kamen ... postaje ... duh ...”. Ovi su procesi zapravo simultani i treba ih shvatati analogno dvo-hemi-hipersfernoj strukturi Jedinstva, inverznih prostorno vremenskih kategorija koje podrazumevaju i opozitne energetske transformacije opisane u našem Modelu pojmovima prostornog sažimanja i prostorne ekspanzije.

Dakle, svaki čovek ima mogućnost da se, vlastitim izborom i voljnim naporom popne na narednu stepenicu ka sve većem miru, harmoniji i nivoima svesnosti ili da - sledeći suprotan proces - krene ka sve nižem nivou unutarnje vitalne energije čije smanjenje podrazumeva gubljenje unutrašnjeg mira i vodi ka depresivnim stanjima i stanjima patnje. Pošto se objekti nižeg stepena kvantiranosti na neki način “hrane” objektima višeg stepena kvantiranosti, Model nam nudi istu poruku kao i tradicija: “put” kojim nas vode čulna zadovoljstva, je onaj u kome se ignoriše takav poredak, te na kome se ostaje bez “duhovne hrane”, pokretne

životne sile koja sve prožima.

U Bibliji se kaže: "Mnogi su pozvani, malo je izabраниh", što znači da ne stižu svi ljudi simultano i automatski na visoke unutarnje energetske nivoe. U domenu duhovnog aspekta neše realnosti, na sub-plankovskom nivou u okviru IV kvadranta prestaju da važe svi nama poznati fizički zakoni, jer je to deo Jedinstva čija je hiperfina struktura potpuno izvan relativističkih i kvantno-gravitacionih fenomena. U ovom segmentu Realnosti, nazovimo ga hiper-realnošću, deluje samo jedan zakon: slično privlači slično. Drugim rečima, ako čovek nema unutarnji mir, odgovara mu da živi u društvu koje nema mira,..., sve dok, svojim ličnim naporom ne transformiše svoju energetska-duhovnu strukturu kada će mu i drugačije prilike postati odgovarajuće. Emocije i senzacije su vibracije suptilnih energija različitih frekvencija, koje se, iako na različitim energetskim nivoima, kreću u međusobno povezanim matricama. U istom smislu može se reći da je i Reč, odnosno već Misao jedna vrsta energije, vibrirajuća sila, tako da možemo emitovati različite tipove energija putem reči, odnosno misli. U tom smislu pojam molitve, mantrе i sličnih dobija mnogo važnije značenje.

Ljubav je forma energije vrlo visoke frekvencije. Kada su naše emocije koherentne sa energijom ljubavi, odnosno kada smo u "rezonansi" sa njom, nalazimo se u stanju unutarnjeg mira i harmonije. Ukoliko su naša osećanja predominantno bliska mržnji, strahu i sl., mi emitujemo te negativne emocije, sinhronizujemo se na njih pa to postaje ono što i percipiramo. Dostignuta svesnost ljudskog bića definiše njegovu stvarnost, zbog koherentnosti sa vibracijama energije koju pretežno percipira svojim čulima. To znači da je ono što percipira odjek onoga sa čime se sinhronizuje birajući određeni misleći, emotivni ili voljni obrazac. Sada dolazi do izražaja način na koji metafizičke postavke Modela, kao bitno naučne, daju odgovore na ona ključna pitanja čoveka o kojima smo govorili na početku.

Kada se odnosi na pojavni svet, znanje dobijeno mističkim putem ne sme biti u kontradikciji sa znanjem do kojeg su naučnici došli pomoću konvencionalnih naučnih metoda. U skladu sa tim kao i uspostavljenim korelacijama između Stabilnih objekata Jedinstva sa strukturom Uma kao supstance koja se koristi u svem Stvaranju - prema Hrišćanskoj kosmogoniji - ili «loka» koje Išvara pravi od elementarne neizdiferencirane supstance - prema upanišadskoj kosmogoniji - koja se nalazi i u umu i u materiji, možemo navesti još nekoliko tradicionalnih spoznaja koje, iako trenutno okarakterisane kao čisto ezoterijske, polako dobijaju logična i realna tumačenja. Budući da su ona potpuno u skladu sa postavkama Modela KGE, nisu u suprotnosti sa postavkama teorije relativnosti niti kvantne teorije, stubova savremene fizike, pa ih, koliko god zvučale neobično, možemo proanalizirati sa više pažnje.

Materija je iluzija koju stvara naš um na osnovu čulne percepcije, iako je sve što postoji zapravo splet energetskih tokova određenog stepena složenosti, tj. kombinacija supstrata različitih kvantnih nivoa. U osnovi, radi se o impulsima energije koji vibriraju različitim frekvencijama "kristalizujući" osnovnu vibraciju - svetlost - u raznim formama. Napominjemo da ovde korišćeni pojam "svetlost" ne podrazumeva Maxwelllove EMT iz optičkog spektra, nego supramentalnu (duhovnu) vibraciju više srodnu tumačenjima npr. Waltera Russela. Materija je svetlost koja se "zgusnula" u formu sa vibracijom (ili spletom vibracija) koju prepoznaju naša (ograničena) čula. Iskustvo nam govori da ako se promeni stepen percepcije čula, promeni se i subjektivni doživljaj stvarnosti. U našem modelu ovo je iskazano stavom o tome da je vidjenje Realnosti direktno zavisno od stanja kretanja, tj. kvantnih nivoa posmatrača, posmatranog objekta i sredine. Imajući na umu opštu isprepletenost i Jedinstvo svega postojećeg, kao i energetska hijerarhiju raznih nivoa svesnosti, odnosno duhovnih kategorija iz domena IV kvadranta, poruka koju su nam ostavile Maye, a koja se prema čuvarima tradicije zove - "Ogledalo od obsidijana", postaje sasvim razumljiva i prihvatljiva i može nam mnogo pomoći u cilju unutarnje evolucije. Ova tradicija nam kaže da niz svojih (dobrih i loših) stavova, kojih često nismo ni svesni, možemo videti u ljudima kojima smo okruženi, a koji su zapravo ogledalo nas samih. Ljudi u čijem prisustvu živimo su naša "duhovna-ogledala" u kojima se ogledamo mi sami, jer su mnoga naša vlastita ubedjenja predstavljena baš u ljudima sa kojima svakodnevno živimo. Dakle, ljudi iz našeg najbližeg okruženja su tu kako bi nam pokazali one delove nas samih za koje ni ne pomišljamo da mogu postojati i izvan nas.

Na niskim nivoima svesnosti, na kojima se mi nalazimo, zaista je teško i gotovo nemoguće prihvatiti prisustvo drugih bića kao svog "ogledala" a pogotovo kao delova sebe samih, ali prihvatanjem ove drevne mudrosti ubrzalo bi se razumevanje Realnosti i naravno evolucija svesnosti.

"Ogledalo od obsidijana" nam ukazuje na mogućnost spoznaje našeg trenutno dostignutog nivoa svesnosti, kvantni nivo ili "energetsko mesto" u energija-prostor dijagramu, a zapravo na ono što nudimo svojoj okolini, ali i na to šta će nam od strane te okoline biti i vraćeno. Očigledno je dakle da treba izbegavati sve ono što u nama izaziva negativne emocije, kao što su zloba, egoizam i mržnja. Ovaj princip je od fundamentalnog značaja za razvoj svesnosti, jer senzacije i emocije koje prate čoveka, uvećavaju ili umanjuju njegovu unutarnju energiju, predefinišući tako njegovu sadašnjost (kroz afirmativno/destruktivne interferentne energetske procese) ali i "kretanje" (trajanje, intenzitet i smer) kroz razne nivoe svesnosti odnosno egzistencije materije ili uopšte energije u raznim njenim oblicima.

U kontekstu rečenog gotovo sa sigurnošću možemo tvrditi da je "pozitivno" mišljenje najpoželjnije i zaista preporučljivo, svima nama, kao način posmatranja sveta i kao način komuniciranja sa njim, sa sobom i svim ljudima oko nas. Ono je zasnovano na tolerantnom, smirenom i staloženom ponašanju i postupcima, na kreaciji (stvaranju i emitovanju), ali isto tako i apsorpciji (primećivanju i upijanju), odnosno uočavanju samo onih ideja, koje su pojmovno bliske idejama Dobra, Lepote, Blagosti, Ljubavi, Istine i drugim mislima, visoko pozitivnih moralnih vrednosti. U svakom slučaju, takve ideje, ako uopšte, i išta, mogu doprineti (kroz interakcije "holografsko - Bohmovskog" tipa), onda mogu proizvesti samo nešto dobro i pozitivno. Podsetimo se Imanuela Kanta, kritički orjentisanog filozofa 18.og veka, koji je obrušavajući se na dogmatsku metafiziku iscrpno ispitivao njene pojmove. Ne mogavši da dokaže njihovu saznavnu izvesnost i nužnost, ipak ostaje ubeđen da su Ideje duše, slobode i besmrtnosti, to jest ideje duše, sveta i Boga, temelji praktičnog, to jest moralnog držanja ljudi. Teorijski nesaznatljive Ideje Uma, jesu osnov za umno delanje. Iako se ne mogu saznati, one se moraju pretpostaviti. Sa aspekta Modela, Kantovo poštovanje Idejnih temelja morala postaje još jasnije. Na kraju krajeva, vekovno iskustvo naših naroda, sažeto i zabeleženo u obliku narodnih poslovice, verovatno nije baš sasvim bez osnova. Jedna od njih kaže: "Ko šta seje, to će i da žanje". Ovo se ne bi trebalo shvatiti samo u uobičajenom, "prozapadnom" smislu, kao neka vrsta verovatno - moguće, proste entitativne razmene, ili pak mogućnosti neke, kauzalne razmene "učinjenih dela", dobrih i loših, analognih Newtonovom zakonu akcije i reakcije u smislu ja - tebi, ti - meni, nego na mnogo širi, aspektivan, istočnjački način, u smislu opšte, višedimenzionalne isprepletenosti, međupovezanosti, i mada prividno akuzalnog, zapravo potpuno kauzalnog međudelovanja Jedinstva, nas i naših umova koji su delovi viših i nižih struktura - objekata nižeg i višeg reda kvantiranosti. Na taj način posmatrana, tumačena i shvaćena, ova poznata narodna poslovice u dobrom delu gubi svoju, inače osnovnu, karakteristiku praznoverice ili sujeverja, međutim, ona još uvek, s obzirom na nemogućnost naučne verifikacije psi fenomena takve vrste (u eksperimentalnom smislu), i dalje ostaje samo "obična" narodna poslovice, dostojna poštovanja, uglavnom, kao narodna umotvorina i kulturna vrednost narodne tradicije. Činjenica je da mnoge religije i mitovi sveta, sadrže niz duboko humanih poruka, ali se prethodni tekst nikako, i ni u kom smislu, ne sme shvatiti kao propagiranje bilo kojih, i bilo kakvih, teoloških stavova i postavki. Naš, više puta naglašavani, cilj je upoznavanje sa najrazličitijim mišljenjima, teorijama i hipotezama, radi dostizanja što većeg spoznajnog nivoa i opšteg znanja, bez preferiranja nekih određenih ideja. Imajući ovo u vidu, na kraju ovog teksta, možemo dodati još samo to da se moramo zaista iskreno i duboko zamisliti, i stvarno dobro razmisliti, pre donošenja bilo kakvih zaključaka o svemu ovde rečenom. Pri tome svakako ne bismo trebali, niti smeli, zaboraviti ni to da kvantna fizika još "odavno" ukazuje na zaista "bizarno" ponašanje čestica i nesumnjivu vezu (diskretnog) entiteta već sa samom "željom" posmatrača, tj. naučnika koji "tek" namerava da ga eksperimentalno ispita...

Model Kvantiranih Gustina Energije i Večno Oscilujućeg Svemira koji je iz njega proistekao, kroz postavku višedimenzionalne zatvorenosti Jedinstva u samoga sebe, zapravo podrazumeva to da sve sadrži sve, pri

čemu slika koju MI "vidimo" odgovara našem "prostor-vreme-mestu", odnosno višedimenzionalnom položaju kao posmatrača i odabranom "smeru" našeg pogleda, uključujući i onaj u pravcu "unutar"- "izvan". Otuda je razumljivo da potpuno isti principi afirmacije visoko moralnih vrednosti isto tako važe i za pojedinačna Ja (Pa zar ne važe najpre za Ja? Misliš ne samo apstraktno nego i konkretno?) koja su nesumnjivo integralni "delovi" Jedinstva.

Duboka isprepletenost prostor-vreme-materije i njihova uzajamna prožetost na celoj dimenzionoj skali od niza duhovnih kategorija, talasnih objekata, zatim fotona, ..., neutrina, ..., zvezda, ..., do vaskolikog Svemira mase od oko 1056 kg, i ultrakratkih vremenskih intervala od nezamislivih 10-72 s (bela rupa, $r=10-80$ m) do vremena jednog Brahminog života (~1022 s), može se uočiti kroz brojne analogije (prividno) raznorodnih oblasti, npr. elektromagnetizma i kinematike. Sve ove entitete karakteriše isto, ciklično - spiravno, kretanje. Ono je svojstveno i svetu atoma i Sunčevom sistemu, a i svest je, baš kao i vremenski ciklusi (doba, razdoblja a i njihove kombinacije), spiravno strukturisana u više nivoa. Imajući u vidu da je svaki odredjeni vremenski interval "drugo ime" (ili drugačije "vidjenje") odredjenog stanja svesti, može se reći da svaki događaj koji se bilo kada dogodio tokom naše evolucije (namerno nismo rekli - života) događa se i sada, samo na drugom vreme-mestu ili što je potpuno isto, na nekom drugom (malo tišem) nivou (naše) svesti, odnosno nivou koji je malo "dublji" od onog gde se "sada" nalazi fokus naše pažnje (!?) ...

Imajući u vidu strukturu Jedinstva, uspostavljene međudnose i korelacije, činjenicu da se čovek nalazi u "središtu" svih tih prostorno-vremenskih vrtloga, isprepletenih pri tom raznim nivoima svesnosti, na mestu "sudara" dimenzionih skala mikro i makro svemira, na granici između onoga "izvan" i onoga "unutra", prateći igru prostora i vremena, materije i duha, umesto sintagme ČOVEK I UNIVERZUM, sasvim slobodno možemo reći: ČOVEK jeste UNIVERZUM !!!

Sve ljudske spoznaje o tome kako su put "gore" i put "dole" zapravo jedan isti (Heraklit), preslikane u prostorno-vremenski zatvoren svet Jedinstva, govore nam da, ma gde gledali, možemo videti (gotovo) istu sliku, da je udaljavanje (sa jedne strane) u isto vreme i približavanje (sa druge strane), da je rođenje isto što i smrt, da je smrt zapravo rođenje ... „Svako umire, ali niko nije mrtav“ - tibetanska izreka.

Kamen jeste kamen ali on će za milion godina (kroz prah ...) biti drvo, ... Za nekoga (iz "viših" sfera) on je VEĆ SADA drvo i zato ga Sidarta (H.Hesea) voli i poštuje kao Boga ...

Imajući to u vidu kao i ostale trenutno dostignute spoznaje raznih kultura iz raznih epoha, koje se kao takve moraju prihvatiti kao istinite, sve naše dileme i beskrajna razmišljanja o međudnosu Čoveka i Prirode, nameću nam, kao moguće procese energetske transformacije iskazanih kroz kategorije stabilnih objekata, tj. nivoa svesnosti odnose

ČOVEK <= DUŠA => BOG. Ovo, mora se priznati, zaista mnogo govori, nudeći nam mogućnost brojnih asocijacija, jer, očito, polako počinje da podseća i liči na Večno Oscilujući Svemir, Vedske opise sveta, one iz Mahabharate, Biblije, ... , pri čemu ni jedna od naših postavki NIJE u koliziji sa postavkama Einsteina, Plancka, Schroedingera ... Otuda i veličanstvenost Modela počinje da sija jasnije pred našim očima, dok budi asocijacije drevnih mudrosti, nadopunjuje stavove zvaničnih teorija nauke, potvrđuje intuitivne predosećaje o povezanosti i Jednosti svega što jeste, značaju i mestu našeg Ja kao "dela" univerzalnog, izvornog Ja. Naučnim i konsekventnim prikazom Univerzuma, kroz naš Model najzad dolazimo do potvrde o važnosti duhovnog, tj. talasnog koje nas konstituiše. Prevazilazeći materijalizam i njegov čulni pogled, ovo celovito viđenje stvarnosti daje naučnu potvrdu duhovnosti i vrednosti Dobra, koju smo kroz vekove ispitujući jednostrano fenomenalni nivo stvarnosti, negde zagubili. Otuda, sporovi metafizike i fizike, uma i razuma, konačno mogu biti prevaziđeni. Natčulno dobija potvrdu sebe u slici sveta u kome je život bića - život univerzuma, a njihov beskrajni razvoj ujedno put kojim Apsolut sebe ostvaruje kroz večno svoje "disanje", što mi u našem "ovde-sada" vidimo kao večne procese evolucije i involucije Svemira ...